

Rozważania: środa 7 tygodnia wielkanocnego

Rozważanie na środę 7 tygodnia wielkanocnego.

Proponowane tematy to: dążyć do jedności chrześcijan poprzez modlitwę; bojaźń Boża jest darem dla dzieci; aby brzydzić się grzechem i otworzyć na świętość.

- Dążyć do jedności chrześcijan poprzez modlitwę;
- Bojaźń Boża jest darem dla dzieci;

- Bojaźń Boża prowadzi do wstrętu wobec grzechu i otwarcia się na świętość.
-

PAN JEZUS, POD KONIEC swojej modlitwy arcykapłańskiej, prosi Ojca o jedność swoich uczniów:

«Zachowaj ich w Twoim imieniu, które Mi dałeś, aby tak jak My stanowili jedno» (J 17,11). Ta intencja trwa poprzez wieki: także teraz modlimy się, wraz z Chrystusem, aby wszyscy chrześcijanie byli jedno.

«Jedność jest przede wszystkim darem, jest łaską, o którą należy prosić w modlitwie. Każdy z nas jej potrzebuje. Zdajemy sobie bowiem sprawę, że nie jesteśmy w stanie zachować jedności nawet w sobie samych. Także apostoł Paweł odczuwał w sobie rozdzierający konflikt: pragnienie dobra i

skłonność do zła (por. Rz 7, 19). W ten sposób zrozumiał, że źródła wielu podziałów istniejących wokół nas – między osobami, w rodzinie, w społeczeństwie, między narodami, a nawet między wierzącymi – są w nas. Sobór Watykański II stwierdza, że „zakłócenia równowagi, na które cierpi świat współczesny, powiązane są z owym bardziej podstawowym zachwianiem równowagi, które zakorzenione jest w sercu człowieka, jako że w samym człowieku zwalczą się wiele przeciwstawnych tendencji [...] Stąd doświadcza on w sobie samym rozdarcia, z którego również w społeczeństwie bierze się tak wiele poważnych nieporozumień” (*Gaudium et spes*, 10). Zatem rozwiązaniem problemu podziałów nie jest sprzeciwianie się komuś, ponieważ niezgoda rodzi kolejną niezgodę. Prawdziwy środek zaradczy zaczyna się od proszenia Boga o pokój, pojednanie i jedność»^[1].

«Właśnie dlatego, że dążenie do pełnej jedności wymaga porównania prawd wiary między wierzącymi, którzy powołują się na jednego Pana, modlitwa jest źródłem światła ukazującego całą i niepodzielną prawdę, jaką należy przyjąć. Ponadto dzięki modlitwie dążenie do jedności nie pozostaje wyłącznie sprawą wąskiego grona specjalistów, ale ogarnia wszystkich ochrzczonych. Wszyscy, niezależnie od swojej roli w Kościele i formacji kulturalnej, mogą w pewien tajemniczy i głęboki sposób uczestniczyć aktywnie w tym dążeniu»^[2].

PAN JEZUS CIĄGNIE swoją uroczystą modlitwę do Ojca podczas ostatnich chwil przed swoją męką: «Uświęć ich w prawdzie. Słowo Twoje jest prawdą. Jak Ty Mnie posłałeś na świat, tak i Ja ich na świat

posłałem» (J 17,17-18). Umacnia nas, a także napełnia nas odpowiedzialnością fakt, że Pan Jezus prosił o świętość swoich uczniów i że ustanowił ją jako podstawę dla misji, którą im daje. I nie zatrzymał się na tym: po Zmartwychwstaniu posłał Ducha Świętego, aby napełnił ich swoimi darami i owocami. Święty Paweł tłumaczy Galatom, że «na dowód tego, że jesteście synami, Bóg wysłał do serc naszych Ducha Syna swego, który woła: Abba, Ojcze! A zatem nie jesteś już niewolnikiem, lecz synem» (Ga 4, 6-7). Jesteśmy dziećmi Bożymi, powołanymi do świętości. W kontekście synostwa bożego jest zrozumiała waga „bojaźni Bożej”, daru Ducha Świętego zapowiedzianego w psalmach: «bojaźń Pańska szczerza, trwająca na wieki» (19,10), «bojaźń Pańska początkiem mądrości» (111,10). Święty Josemaría napisał, że bojaźń Boża «jest cziłą, jaką syn otacza Ojca,

a nigdy bojaźnią niewolnika,
ponieważ twój Ojciec, Bóg, nie jest
tyranem»^[3].

Bojaźń Boża jako ufne zawierzenie
dobroci Boga bogatego w
miłosierdzie pozwala nam popatrzeć
na naszą walkę wewnętrzną z nowej
perspektywy. «Przypomina nam, jak
bardzo jesteśmy mali przed Bogiem i
Jego miłością oraz że naszym dobrem
jest pokorne, naznaczone
szacunkiem i ufnością, zdanie się w
Jego ramiona. (...) [P]rzybiera coraz
bardziej formę uległości,
wdzięczności i uwielbienia,
napełniając nasze serca nadzieją.
Wiele razy bowiem nie udaje nam się
pojąć sensu Bożego zamysłu i
dostrzegamy, że nie jesteśmy w
stanie zapewnić sobie sami szczęścia
i życia wiecznego. Jednakże właśnie
w doświadczeniu naszych
ograniczeń i naszego ubóstwa Duch
Święty nas pociesza i pozwala nam
zrozumieć, że jedyną ważną sprawą

jest pozwolenie, by Jezus prowadził nas w ramiona swego Ojca»^[4]. Bojaźń Boża sprawia, że jesteśmy świadomi ograniczeń jakie posiadamy jako stworzenia, że istnieje coś wielkiego, czego nie możemy zmarnować. Święta bojaźń Boża udziela nam pewnego niedosytu, który prowadzi nas do stałego zwracania uwagi na Boga, który nadal przechodzi obok nas.

.....

«A ZA NICH JA POŚWIĘCAM w ofierze samego siebie, aby i oni byli uświęceni w prawdzie» (J 17,19). Podążając za Panem Jezusem święty Josemaría mówił: «mamy być święci, aby uświęcać innych»^[5]. Z tą świadomością pierwszeństwa łaski możemy prosić Ducha Świętego, aby napełnił nas bojaźnią Bożą, abyśmy byli bardziej pokorni i ulegli jego natchnieniom: «Otworzyć serce, aby

dobroć i miłosierdzie Boże weszły w nas. To właśnie sprawia Duch Święty: otwiera serca. Serce otwarte, aby przebaczenie, miłosierdzie, dobroć i czułość Ojca weszły w nas, gdyż jesteśmy dziećmi nieskończenie umiłowanymi. Gdy przenika nas bojaźń Boża, jesteśmy porwani, aby iść za Panem z pokorą, uległością i posłuszeństwem»^[6].

Jesteśmy dziećmi Boga, mającymi misję pojednania świata z Bogiem, doprowadzenia go do pełnego szczęścia. Bojaźń Boża nie prowadzi do małoduszności: «Jest darem czyniącym z nas chrześcijan przekonanych, entuzjastycznych, którzy nie są podporządkowani Panu ze strachu, ale dlatego, że są poruszeni i zdobyci Jego miłością!»^[7]. Innym skutkiem bojaźni Bożej w duszy jest odrzucenie tego, co mogłoby obrazić kochanego Ojca. «Nie zapominaj, synu, że na ziemi istnieje dla ciebie tylko jedno zło,

którego masz się lękać i z pomocą łaski Bożej unikać: grzech»^[8]__.

Możemy zwrócić się do Najświętszej Maryi Panny, pełnej łaski, aby wyprosiła nam od Boga dar bojaźni, «aby dawał nam wstręt do wszelkiego grzechu i naznaczył nasze serce duchem uwielbienia oraz głębokiej i szczerzej pokory»^[9]__.

.....

^[1]__ Franciszek, *Audiencja generalna*, 20 stycznia 2021 r.

^[2]__ Św. Jan Paweł II, Encyklika *Ut Unum Sint*, nr 70.

^[3]__ Św. Josemaría, *Droga*, nr 435.

^[4]__ Franciszek, *Audiencja generalna*, 11 czerwca 2014 r.

^[5]__ Św. Josemaría, *Przyjaciele Boga*, nr 9.

[6] Franciszek, *Audiencja generalna*, 11 czerwca 2014 r.

[7] Ibidem.

[8] Św. Josemaría, *Droga*, nr 386.

[9] Idem, *Poświęcenie Duchowi Świętemu*.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-sroda-7-tygodnia-wielkanocnego/> (28-03-2026)